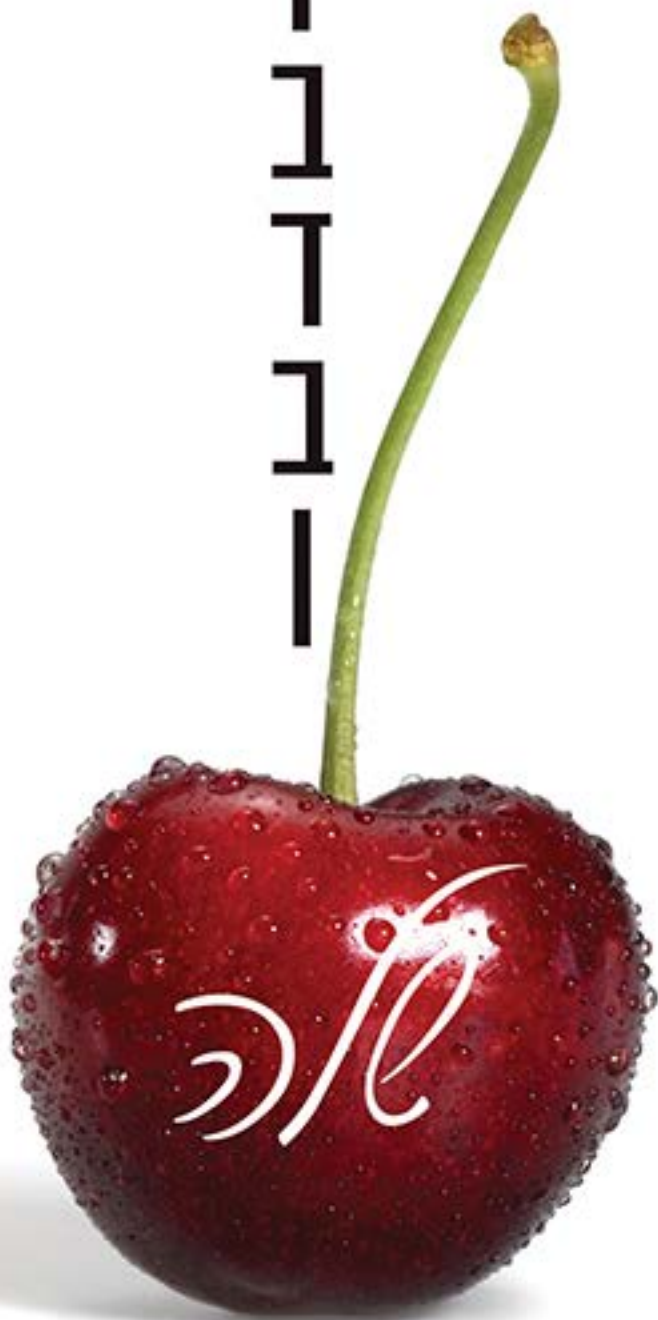

ה
ד
|
ב
ד
ב
|

פנלופיה בלום

פנלופה בלום

הדובדבן שלה

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פנלופה בלום
הדובדבן שלה

Penelope Bloom
HER CHERRY

HER CHERRY by Penelope Bloom
Copyright © 2018 by Penelope Bloom
Published by arrangement with Trident Media Group, LLC, New York
Hebrew language copyright
© 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רוזה-שמואל וגלי אבני
עורכת: ורד רוזה-שמואל
הגהות: יפעת קלוגר
הגהה אחרונה: ורד בן-דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמון, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7029-48-0 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

היילי

סבתא שלי תמיד הייתה אומרת שאפייה היא התרופה לעצבות. סבתא הייתה מקסימה, והיא ידעה לאפות עוגיות שיפילו אתכם לרצפה, אבל היא טעתה ובגדול. במשך שנתיים תמימות הוצאתי מהתנור במאפייה שלי פאי דובדבנים, מאפים, קרואסונים, בייגלים וכל מאפה מתוק שאתם יכולים להעלות על דעתכם. ולמיטב הערכתי, הדברים היחידים שהאפייה ריפאה היו קווי מותניים דקיקים ומחויבות לדיאטות.

גם ככה לא באמת הייתי עצובה. לא מזמן מלאו לי עשרים וחמש שנים, והבנתי שאני לא יכולה לחכות עד שהחיים שלי יתניעו. יש שיאמרו שאני לא העיפרון הכי חד בקלמר, אבל חשבתי שאם אשקיע את כל כולי, אעבוד קשה ואתנהג כמו ילדה טובה, כל השאר כבר יגיע מעצמו. במקום זאת, פשוט נכנסתי למסלול הקבוע והנוח של שגרת חיי היום יום שלי, בזמן שהזמן החל לחלוף מהר יותר ויותר. ידעתי שאם לא איזהר, בסופו של דבר אהיה בתולה בת שמונים שמכינה קאפקייק שבכוחו לעורר אורגזמות ספונטניות. כישורי אפייה מדהימים, חיים מדכאים. קשה לומר שזה היה החלום שלי. עמוק בפנים, ידעתי שאם

אמשיך לסרב להזדמנויות כשם שסירבתי להשתמש בחוט דנטלי – חוץ מאשר ביום שלפני התור שלי לרופא השיניים – בסופו של דבר אגמור בתור האופה הרגזנית, הזקנה והבתולה.

אפייה באה לי בקלות. היה בה היגיון. תוסיפי כמות כזאת, תורידי כמות כזאת, תאפי בטמפרטורה הזאת, השאירי להתייבב למשך כך וכך זמן. אפייה היא מדע, ואם עקבת אחרי הפעולות שלך, היית יודע למה לצפות. זה מה שאהבתי באפייה. האפייה הייתה המקום הבטוח שלי, ואם אחותי וראיין, העובד היחיד שלי, לא היו כל הזמן מציקים לי בנוגע להיעדר חיי החברה שלי, קרוב לוודאי שכבר הייתי צוללת כל כך עמוק לתוך עולם האפייה, עד שכבר לא הייתה לי דרך חזרה. התוכניות שלי לסוף השבוע כללו סריקה של שוקי האיכרים המקומיים בחיפוש אחר מרכיבים טריים מהתושבים המקומיים האהובים עליי, בדיקת מתכונים חדשים וניסיונות לשפר מתכונים קיימים עד לכדי שלמות. אפייה הייתה החיים שלי. אפשר לומר שלא הייתי מופתעת אם הייתי מגלה שזורמת בעורקיי מלית דובדבנים. ובניגוד לשאר הנשים, רוב הזמן הפנים שלי היו מכוסות בקמח, ולא באיפור. הייתה האפייה, והיו החיים שלי. היה קל לחשוב שביום מן הימים השניים יתערבבו, שאיכשהו כל חלומותיי על הרחבת העסק ושיפור המתכונים לכדי שלמות יובילו אותי להתרגשות שחשתי שחסרה לי בחיים. בימים אחרים, הרגשתי כאילו אני כלואה בכלוב מצופה בכצק: הוא היה טעים, אבל כלוב הוא כלוב.

כן, אהבתי לאפות, אבל לא, סבתא, אפייה בהחלט לא הייתה התרופה לכול.

כל מה שהייתי צריכה לעשות הוא להסתכל בספר הלימוד הישן והמרוט שלי מימי הקולג', שהיה תחוב תחת רגל התנור שלי. קניתי את התנור במצב לא מזהיר, ולאחת מרגליו היו חסרים מספר סנטימטרים שהשלמתי באמצעות ספר הלימוד על *הדינאמיקה של ביולוגיה ימית ומערכות אקולוגיות מצומצמות*. הכותרת של הספר נשמעה כאילו מישהו זרק כמה מונחים מדעיים למערבל מזון וחשב שתלמיד קולג'

ירגישו חכמים בעודם סוחכים איתם את הספר הזה. ואז הוא גם הרביק לתג מחיר של שלוש מאות דולר, ליתר ביטחון. כשהתקשרו אליי מספריית בית הספר והציעו לקנות ממני את הספר בעשרה דולר, אמרתי להם שהם יכולים לדחוף את עשרה הדולר שלהם לישבן.

טוב, ליתר דיוק חשבתי לעצמי שהם יכולים לדחוף את עשרה הדולר שלהם לישבן. כנראה בפועל פשוט חייכתי בנימוס ואמרתי, "לא, תודה," ואחר כך הקשבתי קצת למאט קוסטה בדרכי הביתה, בניסיון לשכך את עצבי. כל חיי עבדתי בשירות לקוחות, וידעתי שזה ממש לא הוגן לרדת על האדם שמאחורי דלפק השירות בגלל משהו שלא נמצא בשליטתו.

לכן במהלך שש או שבע השנים האחרונות הקפדתי להפיק מהספר את מרב התועלת. החלטתי שאם הם לא מתכוונים להחזיר לי את שלוש מאות הדולרים שלי, אמצא דרכים להשתמש בו כך שיחזירו לי כל דולר ודולר שהשקעתי בו. בהתחלה הוא שימש בתור מעצור לדלת בחדרי במעונות הקולג', בזמן שסיימתי את התואר בסוציולוגיה, שצבר אבק איפשהו באחת המגירות. התנגשו בו, מעדו עליו ופשוט ביזו אותו – מתישהו כיניתי אותו שמן, אחרי שהתנגשתי בו וקיבלתי מכה בבוהן, ועליי להודות שחציתי את הגבול, אבל לא התכוונתי להתנצל בפני ספר. כשהספר לא שימש כמעצור לדלת, הוא גם חלט כמוחץ עכבישים. הייתי נוהגת להשתמש בו בתור כרית בכל פעם שהחתול שלי החליט להקיא על הכרית שלי. אפילו קשקשתי ברוב שולי הדפים שלו. ועכשיו? עכשיו הוא שימש כאבן יסוד של התנור שלי. בעיקרו של דבר, הוא היה אבן היסוד של העסק שלי.

ייתכן מאוד שאני קצת מגזימה. אבל בצק והאמת היו דומים יותר מכפי שאנשים קלטו. תנו להם משיכה במקום הנכון, גזיזה פה ושם, ואולי קצת לישה, והנה לכם. קיבלתם גלולה – או מאפיין – שממש קל לבלוע.

בסיכומי של דבר, הייתי אומרת שאחרי כל השנים האלה הצלחתי לסחוט מהספר תמורה של כעשרים דולר. מה שאומר שנותרו רק

עוד מאתיים ושמונים. הייתה, כמובן, סיבה נוספת שבגללה שמרתי את הספר המטופש ההוא לאחר שמכרתי בזול את כל שאר ספרי הלימודים היקרים בטירוף. שרבטתי את השם שלו בספר הזה והקפתי אותו בלב קטן. זה היה הספר שהחזקתי צמוד לחזה, ממש מעל ליבי הפועם בקצב מסחרר, בפעם הראשונה שדיברנו אחרי שיעור. נייתן. נער חלומתי שהפך לסטוקר מלחיץ מהגיהנום. הייתי יכולה להודות לו על איבוד הבתולים שלי, לפחות באופן חלקי. לא הייתי בטוחה אם אפשר לפתח פוסט טראומה בגלל מטרידן, אבל אם הדבר היה אפשרי, זה מה שנייתן עשה לי. אחריו פיתחתי מומחיות בהרחקת כל אדם בעל פין. החלֵטתי לשמור את הספר הייתה דרכי המטפורית לתלות שלט אוהרה באמצע חיי: "הישמרי מהפין, מפני שהוא טומן בחובו הרס וחורבן."

הנחתי את עוגות פאי הדובדבנים האחרונות שאפיתי על שולחן הפלדה המכוסה בקמח שניצב ליד התנור. הן נראו מושלמות. ובצדק. בכל הנוגע לאפייה, לא שיחקתי משחקים. הייתה לי מחברת גדושה במתכונים ובכל השינויים שניסיתי לאורך הדרך במטרה למצוא את האיזון המושלם בין טעמים למרקמים. דפים על גבי דפים שעוסקים בהבדל בין כוס סוכר אחת, כוס סוכר מלאה מדי, כוס סוכר לא מלאה מספיק או כוס סוכר שמתווספת למתכון באופן הדרגתי וכיוצא בזה. אם אפייה הייתה מדע, אני הייתי המדענית המשוגעת. אשפית הקאפקייקים. אם אנשים תכננו להגיע לחנות שלי במטרה לספק את החשקים שלהם, הם היו יכולים להיות בטוחים שהם יתמוגגו מכל ביס וביס.

אפייה לא ריפאה אותי מתחושת הריקנות שהשתכנה במעמקי ליבי, אבל היא בהחלט נתנה לי מטרה. ידעתי שאני טובה באפייה, ורציתי בסופו של דבר להרחיב את החנות שלי. השלב הראשון היה למצוא דרך לשלם את החשבונות שלי, אבל היי, אם שליטה עולמית הייתה באה בקלות, כולם היו עושים את זה. קנדיס, אחותי הקטנה, קפצה לכיקור בדרכה לעבודה. היא עבדה

בתור עורכת במגזין 'ביזנס אינסייטס', והיא תמיד עצרה לקנות אצלי בייגל בדרכה לעבודה. שיערה הבלונדיני הקצר קיפץ עם כל צעד שעשתה בעודה מדלגת למחצה אל הדלפק. היא הרימה את משקפי השמש שלה, החליקה אותם לתוך שיערה וכיווצה את הגבות שלה. ניקיתי את הקמח מכפות ידיי, ונתתי לספר בעיטה קטנה, על כל צרה שלא תבוא. הלוואי שבמקום זאת הייתי יכולה פשוט לבעוט בו, אבל נאלצתי להסתפק בספר. חבל שהוא לא עבד כמו בובת וודו.

"מה שלום הבתולה האהובה עליי הבוקר?" היא שאלה בעליות. "את יודעת שאני יכולה לירוק לתוך הבייגל שלך, נכון?" אמרתי בעודי מתכוננת לבאות. קנדיס הייתה עורכת איתי את שיחת הבתולים כפעם בחודש, ככל הנראה בימים שבהם הייתי נראית מותשת מהחיים יותר מדרך כלל.

"אוו, רוק של בתולה. שמעתי שיש לו השפעה קסומה. בבקשה, אני אשמח למעט רוק על גבינת השמנת שלי."

"את מגעילה. ובהסתמך על ההיסטוריה שלי, ההשפעה הקסומה היחידה שיכולה להיות לרוק שלי היא בתור נוגד־תשוקה. "הממ. תודה, אבל לא תודה."

"את יודעת, אם תואילי בטובך להפסיק להכריז על הבתולים שלי לעיתים קרובות כל כך, לא כל האנשים בחיים שלי יצטרכו לדעת מזה. "כל האנשים בחיים שלך. טוב. אז ראיין וסבתא?"

"מנוולת", רטנתי. הסתובבתי והתחלתי להחטיף אגרופים לכדורי בצק. זו לא הייתה הטכניקה הכי טובה שמצאתי ליצירת המרקם המושלם, אבל היא בהחלט עזרה לי להפיג מתחים.

"טוב, אני משערת שיש גם את –"

"אנחנו לא מזכירות אותו, זוכרת?" שאלתי.

"לא בריא לשמור דברים בבטן, היילי. אף פעם לא צפית בסרט 'אני, עצמי ואיריין' ג'ים קארי חשב שחכם לשמור הכול בבטן, ומה קרה לו?"

משכתי בכתפיי. "המצב שלו החמיר?"

"החמיר ממש. הוא פיתח פיצול אישיות, איבד את זה לגמרי. אם לא תיזהרי, בסופו של דבר תיאלצי לחלוק את הגוף שלך עם איזו בחורה מטורללת בשם האנקטה שמתחילה קטטות עם ילדים בני שש בדיינרים. זה מה שאת רוצה?"
 "זו שאלה רטורית?"

היא נשענה על הדלפק והסתכלה עליו כאילו אני חיה פצועה ועצובה. "אני בסך הכול רוצה שתהיי מאושרת."
 "ובכן, מה שאני רוצה זה שאחותי תדאג פחות בנוגע לחיי המין הלא קיימים שלי, ויותר בנוגע למה שחשוב."
 "אה, נכון. סקס זה ממש לא חשוב. שנייה, אני רק אלך לומר לכל האנושות שעשינו את זה לא נכון. תעצרו את המכבשים. תניחו את הזרעים בצד. תנפצו את כל התבניות לייצור דילדואים. סגרו את הרגליים, סיימנו פה! מסתבר שבמשך כל הזמן הזה אנשים הפריזו בחשיבותו של סקס!"

"תבניות לייצור דילדואים? ברצינות?"
 היא משכה בכתפיה. "איך חשבת שמייצרים אותם?"
 נעצתי בה מבט נוקב. "אני מעדיפה לא לחשוב על זה. אני בסך הכול מנסה לומר שאני לא ממהרת לדפוק את הדבר הראשון שזו."
 "אולי זה בדיוק מה שאת צריכה לעשות. תחשבי על זה. את בת עשרים וחמש, לכל הרוחות. זה אומר שבמשך עשרים וחמש שנים העצמת את זה עד שזה נהיה איזשהו רגע ענקי ומשנה חיים. הסטנדרטים שהצבת לעצמך פשוט גבוהים מדי, אחותי. פשוט תוציאי את המקל מהישבן שלך ותשתחררי קצת."

"להוציא את המקל מהישבן שלי ולהשתחרר קצת... פניני חוכמה מפי קנדיס. אולי כדאי שאכתוב אותן על המצבה שלך?"
 "מי אמר שאני אמות לפנייך? אני אבקש מהם לכתוב על המצבה שלך, פה טמונה הזקנה הכי זקנה והכי עצובה בעולם. אולי אם היא הייתה נותנת למישהו להיקבר עמוק בתוכה, היא לא הייתה נקברת עמוק באדמה."

חטפתי בייגל מהתצוגה ומרחתי עליו גבינת שמנת בנדיבות. מרחתי לה הרבה יותר ממה שהיא אוהבת, וזה לא הזיז לי. עטפתי את הבייגל בנייר שעווה והגשתי לה אותו. "אם סיימת, הנה הבייגל שלך. ראיין אמור להגיע בעוד כמה דקות, והודות לך, הוא כמעט מעצבן יותר ממך בניסיונות שלו לסדר לי מישהו, אז אולי פשוט קחי פסק זמן ותני לו לתפוס פיקוד?"

היא לקחה את הבייגל. "הסיבה היחידה שסיפרתי לו היא כדי שהוא יהיה זה שיקטוף את הדובדבן המכוסה בקורי עכביש שלך. איך הייתי אמורה לדעת שהוא יקפוץ היישר לתוך האזור הידידותי ויהפוך למר שדכץ?"

התכווצתי ברתיעה. "לפעמים אני כבר לא מסוגלת להתמודד עם הכישרון שלך לדימויים מטרידים."

"את ממש מתוקה. היי, מה זה?" היא שאלה, בעודה מרימה את המעטפה שקודם לכן פתחתי והנחתי על הרלפק.

חטפתי ממנה את המעטפה. "זה שום דבר. סתם דואר זבל." "אה, כן, אותו דואר זבל ישן ומוכר, שהם כותבים עליו התראה לפני פנימי בניסיון ללכוד את תשומת הלב שלך. גם עליי הם תמיד מצליחים לעבוד. טוב, אחותי, תישארי בתולית." היא הפריחה לעברי נשיקה באוויר והסתלקה עם הבייגל בידה.

לאחר שהיא יצאה מהחנות, הרכנתי את מבטי אל המכתב. זו הייתה הודעה שבה נכתב שיש לי שבוע לשלם את שכר הדירה, אם לא יפנו אותי מהדירה. עדיין לא הבנתי כיצד אצליח להתגבר על המכשול הזה, בהתחשב בכך שהיו לי כשבועיים לשלם את שכר הדירה על המאפייה לפני שאפספס את התשלום השלישי השנה. נאנחתי בכבדות. תמיד מצאתי דרך להישאר עם הראש מעל למים, וזה כל מה שהייתי צריכה לעשות. רק עוד מספר שבועות, רק עוד כמה לקוחות, ובסופו של דבר המאפייה תעזור לי לעמוד על הרגליים.

ניערתי את מערבלי הבצק כהוגן, עד שהוא התחיל להיאנק ולהתנענע כפי שהוא היה אמור לעשות. רוב הציוד במאפייה ראה

ימים יפים יותר, אבל הוא היה שלי. שאבתי סיפוק עמוק מהידיעה שהקמתי את החנות הזאת בכוחות עצמי. החנות הייתה התינוקות שלי, ועוגות פאי הדובדבנים שלי... היו התינוקות של התינוקות שלי? אני מניחה שאם חושבים על זה יותר מדי, זה כבר מתחיל להישמע מוזר. אהבתי את המאפייה, גם בזמן שהרגשתי ששאר עולמי עלול לקרוס. תמיד הייתי יכולה לסמוך על החנות. היא הייתה חוף המבטחים הקטן שלי, גם אם לפעמים הרגשתי שמדובר בכלוב.

ראיין הגיע בדיוק בזמן, כמו תמיד. הוא היה בוגר קולג' טרי, נאה להפליא, ואולי אפילו חתיך. אבל משום מה מהרגע שפגשתי אותו הרגשתי כאילו הוא אחי הקטן. כנראה גם הוא הרגיש כך, משום שאחרי שהוא החל לעבוד אצלי נוצרה בינינו דינמיקה שמתאימה לאח ואחות שהתאחדו לאחר שנים רבות. הוא תמיד ניסה לעזור לי לתקן את חיי, ואני תמיד ניסיתי להרחיק אותו מצרות, והוא תמיד הצליח למצוא אותן בכל מקום.

הראש שלו היה מגולח, היו לו כמה קעקועים – אבל לא משהו מוגזם מדי – ומבנה גוף שרירי וזרועות בולטות של גבר שעובד לא מעט בצק. העיניים שלו היו בגוון חום חמים. "יש לך דייט לזהט הערב?" הוא שאל.

"אתה יודע, ממש הרגע קנדיס סיימה לנסות לעשות לי שיחת עירוד. אולי אפשר שהיום לא נדבר על הבתולים שלי?" התחלתי להוציא בעדינות את עוגות הפאי מהמגשים.

הוא ניגש לעמוד לצידו, נשען על הדלפק, החטיף בעדינות אגרוף לזרועי ושלח בי מבט שהיה, כמו תמיד, כל כך תומך, שלא הייתי יכולה שלא להיות מוקסמת ממנו. נכון שכבר נמאס לי מהניסיונות הבלתי פוסקים של ראיין לדחוף אותי לתוך עולם הדייטים, אבל תמיד ידעתי שהוא עשה זאת ממקום כן, כך שלא הייתי יכולה להאשים אותו. "אני אומר לך מה את צריכה לעשות. תבחרי היום בחור. לא משנה איזה." חיוך רחב עלה על שפתי, בזמן שנדמה שרעיון הבזיק כמוחו. "הבחור הראשון שקונה פאי דובדבנים. אותו את בוחרת."

פשוט תהיי אמיצה. תהיי מי שאת. תגידי לו משהו פלרטטני. את לא צריכה להזמין אותו לדייט, או משהו כזה. פשוט, את יודעת, תחמיאי לבחור, ונמשיך משם."

נאנחתי בכבדות. "נניח שהייתי מוכנה לשקול את הרעיון שלך, מה אם לבחור הראשון שיקנה פאי דובדבנים יהיה שפם של פרופיל וכתמי נזלת על השרוול?"

"טוב. הבחור הראשון שקונה פאי דובדבנים ושלא מפעיל את אזעקת הסוטה שלך. מה את אומרת על זה? חוץ מזה, למי לעזאזל יש כתמי נזלת על השרוול? עם איזה אנשים את מסתובבת?"

"מצחיק", אמרתי בניסיון לבטל את הרעיון, לפני שהוא יחשוב שבאמת אסכים להצעה שלו. נדמה שהוא וקנדיס חושבים שסקס הוא הפתרון לכל הבעיות שלי. לא הייתי כל כך בטוחה שהם צודקים, אף על פי שלא הייתי מתנגדת להיפטר מהאירוניה שנלווית לכך שהייתי הבחורה שכל היום מגישה לאנשים פאי דובדבנים, אך איש מעולם לא התענג על הדובדבן שלה.

"אני לא צוחק", אמר ראיין. "מדובר בהתערבות. אני רציני איתך, היילי."

"התערבות?"

"כן. את זוכרת את כל ימי החופש שצברתי?"

"כן..." אמרתי באיטיות, חרדה מהכיוון שאליו התפתחה השיחה שלנו.

"תשתפי אותי פעולה, אחרת אני אנצל את כל ימי החופש שלי בשבוע של יריד שפילד."

חרדה עזה כיווצה את החזה שלי. המאפייה הייתה ממוקמת בפאתי מרכז העיר ניו יורק, תחרות העוגיות של יריד שפילד העניקה למאפיות הזדמנות פז להפיץ את הבשורה שלהן ברכיבים. מדי שנה צוות של ערוץ האוכל היה מגיע לאירוע ומצלם חלק מהזוכים. ידעתי שמצפה לי המון עבודה, וראיין ידע שמלבדו אין לי אף אחד אחר שיעזור לי להשיג את כל חומרי הגלם ולהכין את המנות.

"אתה לא תעז", אמרתי.

הוא משך בכתפיו. "אני מניח שיש רק שאלה אחת שאת צריכה לשאול את עצמך. את מרגישה בת מזל, בתולה? אה? את מרגישה בת מזל?"

"שמוק, רטנתי".

הוא נראה יותר מדי מרוצה מעצמו, אבל הוא דחק אותי לפינה, והוא ידע זאת היטב. "אז, יש לנו התערבות?"

"אתה יודע שעכשיו אני כבר לא יכולה לסרב. אבל בלי לשנות את החוקים. אני צריכה רק לומר משהו פלרטטני. משהו אחד. לא יותר." "זה כל מה שאני מבקש. בינתיים."

ובכך הסתיימה השיחה שלנו. זה לא היה שונה בהרבה מרוב הבקרים שביליתי בחברת ראיין במאפייה, פרט להתערבות המגוחכת, כמובן. זאת הייתה דרגה חדשה של הפעלת לחץ מהחבר הבדרן-כלל מעורן שלי, אבל לאחר כמה דקות כבר שכחתי מכך לחלוטין.

סידרנו את חלון התצוגה, אפינו את הלחמים – שטריותם חלפה מהר יותר לעומת המאפים האחרים – וקינחנו באפיית סבב נוסף של בייגלים. הבייגלים היו המוצר הנמכר ביותר בשעות הבוקר, והרבה מהלקוחות שהגיעו לקנות בייגל היו קונים גם כיכר לחם להמשך היום או פאי קינוח לארוחת הערב שלהם.

ג'יין הייתה הלקוחה הראשונה, כפי שהיה קורה כמעט מדי בוקר. הייתי מוכנה להישבע שיש לה חליפת מעצבים יוקרתית לכל יום בשנה, מאחר שאני די בטוחה שמעולם לא ראיתי אותה לובשת את אותם הבגדים פעמיים. היא הייתה בשנות הארבעים לחייה, וגילמה בדמותה את כל מה שקיוויתי להיות ביום מן הימים. עוצמתית. מרשימה. שופעת ביטחון. אופנתית. משום מה התקשיתי להאמין שגם היא שמרה את ספר הלימוד הישן שלה מהקולג' בתור שק אגרוף, במטרה לפרוק את התסכול שלה על חבר לשעבר שלא הפסיק להטריד אותה.

הרכנתי את מבטי אל הסינר המכוסה קמח ואל מכנסי הג'ינס

המשעממים שלבשתי תחתיו. החולצה שלבשתי הייתה חולצת פולו ורודה פשוטה, שהתנוססו עליה השם והלוגו של המאפייה: "האופה התוסס". הלוגו היה גבר קטן ושמן החובש כובע שף ומפריח בועת מסטיק גדולה. קרוב לוודאי ש'האופה שמתקשה ליצור קשר עין בזמן שהיא מדברת איתך', או אולי 'הדובדבן הלא קטוף של היילי' היו שמות הולמים יותר למאפייה, אבל משום מה התקשיתי להאמין בכוח השיווקי שלהם.

גי'ין הודתה לי וסיפרה את אותה הבדיחה שהיא הייתה מספרת על בסיס יומי. "כדאי שארוץ, אם אני רוצה להכניע את הפקקים," היא צחקה. "לא פשוטו כמשמעו, כמובן."

אף פעם לא הבנתי אם המחשבה על כך שהיא צריכה לרוץ – פשוטו כמשמעו – אמורה להיות החלק המצחיק, או שאולי דווקא החלק שהיא מכניעה בקרב את כל הנהגים בפקקים. כך או כך, חייכתי ונופפתי אליה לשלום בזמן שהיא יצאה, בדיוק כפי שתמיד עשיתי. השעות הבאות חלפו בהמולה של לקוחות קבועים, לקוחות חדשים, ואנשים שהיו איפשהו באמצע הסקאלה. אני דאגתי לחדש את מלאי המוצרים, בזמן שראיין טיפל בלקוחות. אהבתי אנשים, אבל בלי להתכוון לכך, הייתה לי נטייה להבריא אותם. פעם, לפני נייתן, הייתי המלכה של 'יותר מדי, מוקדם מדי' בכל הנוגע לרכישת חברים חדשים, אז אט-אט עברתי ל'שום דבר, אף פעם', גישה שנחלה הצלחה משגשגת והובילה אותי לקיום הכי בודד שחוויתי מעודי.

הפעמון הקטן שמעל הדלת צלצל, והסתובבתי לקבל את פני הלקוח עם הנהגון חטוף וחיוך, לכל הפחות, אבל ברגע שראיתי אותו פשוט קפאתי במקומי. הוא היה גבוה ורחב עם שיער שחור ומבולגן, שהיה מעוצב על ראשו בסגנון המרושל שהיה מחמיא רק לבחורים מהבציר המשובח ביותר. השיער שלו היה מעט שמוט ולא מעוצב בסגנון מובהק, אבל היעדר הסגנון היה הצהרה סקסית. היה נדמה שהוא אומר 'אני לא צריך שום מסרק מטופש או תכשירי שיער כי פשוט תסתכלו על הפנים ועל הגוף שעליהם אני נמצא'. ולפי איך שזה

נראה מהמקום שלי, בהחלט לא הייתי יכולה לחלוק עליו. לא שהייתי מתחילה להתווכח עם השיער של מישהו – לא בקול רם, בכל אופן. הוא לבש את החליפה בסגנון שהייתי בטוחה שיכול להחמיא רק למי שלוהק לתפקיד הנבל בסרט. יותר מדי מכפתורי חולצתו היו פתוחים מכדי שהוא ישאיר רושם של אדם מקצועי. נדמה שהוא גאה להראות מעט מהקעקועים שלו על החזה ועל אמות זרועותיו. כל פרט ופרט בו זעק התרסה וביטחון שרק אדם עיוור היה מפספס.

ואני? אני לא הייתי עיוורת. עמדתי שם כמו מטומטמת, בשפתיים פשוקות, עיניים פעורות לרווחה וידיים התלויות ברפיון לצידי גופי, בזמן שנפל לי האסימון והבנתי שראיין מתעלם ממנו בכוונה תחילה. הזר הביט בי עם זוג העיניים הכחולות הכי עוצרות נשימה שראיתי בחיי. אט־אט הוא החל להרים את אחת מהגבות שלו. היה נדמה שהזמן עצמו עוצר את נשימתו. אין לי מושג כמה זמן נמשכה הדממה הזאת. שלוש שניות? ארבע?

"האופה התוסס", הוא אמר במהורהר בקול עמוק, שניחן בחספוס הכי מושלם וגברי שאפשר להעלות על הדעת. "אני משער שהשם של החנות לא מתייחס לאישיות שלך, אחרת המקום היה נקרא 'האופה הקטטונית'."

עכשיו הבנתי בדיוק מה דגים מרגישים כששולפים אותם מתוך האוקיינוס. רגע אחד הם עסוקים בענייניהם, ורגע לאחר מכן העולם שלהם מתהפך על פיו. רגע אחד בלבד, ושום דבר כבר לא יחזור לקדמותו. גם אם הם יצליחו לקפוץ מהסירה בחזרה לאוקיינוס, הם תמיד ידעו שישנו עולם משונה ומדהים שמחכה להם ממש מעל לפני השטח. או במקרה הזה, בחור שווה בטירוף שכל מי שיגיע אחריו תמיד ייראה כמו גרסת החיקוי הזולה שלו.

הוא כחכה בגרונו. "או שאת נועצת בי את המבט הזה מפני שכבר סגרתם ושכחת לנעול את הדלת?"

די היה בצליל קולו כדי להחזיר אותי למציאות בפתאומיות מטלטלת. סגרת את פי, בלעתי רוק – אף שהרגשתי שגרוני צחח

כמו מדבר – והגיתי מילים, ממש כמו בת האדם הנורמלית שניסיתי להוכיח שאני.

"אני פתוחה לרווחה. אנחנו, אנחנו פתוחים," הוספתי במהירות,

לאחר שהבחנתי בניצוץ השעשוע בעיניו. "החנות פתוחה. כן."

"הבנתי," הוא אמר לאיטו. "אם ככה, אפשר לקבל בייגל?"

"האמת," אמר ראיין, שמיהר לגשת לדלפק עם הבעת פנים

שבישרה צרות. "ממש הרגע אזלו לנו כל הבייגלים. אבל נראה לי

שתאהב את פאי הדובדבנים שלנו."

עיניו של הגבר חלפו על פנינו בדרכן אל אינספור הבייגלים שכבר

הוצאנו, שרק חיכו שיחטכו ויגישו אותם. "ואלה הם..."

"בייגלים לתצוגה בלבד. בלתי אכילים לחלוטין," אמר ראיין. "אם

תנסה לאכול אחד מהם, אתה פשוט תשבור את השיניים היפות שלך."

"מה אני אעשה עם פאי דובדבנים בשעה תשע במוקד?" הוא שאל.

"הממ, ובכן," גמגם ראיין. "אולי תוכל לקחת אותו לעבודה?"

תחלוק אותו עם החברים שלך. אתה בטח עובד איפשהו, נכון?"

עכשיו הוא כבר נראה עצבני. "כן. כמובן."

"אני מתנצלת," פלטתי. "הוא סתם מתלוצץ איתך. הבייגלים

האלה אכילים לגמרי. רואה?" לקחתי בייגל מתובל מהתצוגה ונגסתי

ממנו ביס שהיה גדול כמעט כשם שהוא היה מיותר. נאלצתי ללעוס

את חתיכת הבייגלה הענקית בזמן שראיין והגבר התבוננו בי בתערובת

של בלבול ומבוכה.

כחכחתי בגרוני. "אכיל לגמרי," אמרתי שוב, הפעם בקול חרישי.

"אני אקח בייגל אחד, אכיל לגמרי, ברשותך. אבל אולי אחד שעוד

לא נגסת."

עשיתי מאמצים עילאיים בניסיון למנוע מכל הדם בגופי להמשיך

לזרום ללחיים שלי, שבוודאי כבר להטו באדמומיות. אפילו לא

שאלתי אותו איזה בייגל הוא רוצה, פשוט השלכתי אחד לתוך השקית

והנחתי אותה על הדלפק.

"ואני גם רוצה לטעום מהדובדבן שלך."

השתעלתי בדיוק בזמן שבלעתי, מה שהניב מעין רעש של היחנקות מגומגמת שגרמה לראיין לטפוח על גבי בעוצמה מוגזמת.
 "מהדובדבן שלי?" שאלתי. "איך לכל הרוחות הוא ידע שאני בתולה, ואיזה מן גבר פשוט... פשוט... ללא שום הקדמות, אומר משהו כזה? ואפילו אם –

"פאי דובדבן", הוא אמר, אבל קור רוחו בעודו מתבונן בי שרויה במבוכה, שכנע אותי שהניסוח המקורי שלו היה מכוון.

ארזתי פאי והנחתי אותו על הדלפק. ראיין נעץ בי את מרפקו, כאילו לא הייתי מודעת עד כדי כאב לסיבה שבגללה הוא שכנע אותי להזמין פאי דובדבנים. עכשיו הייתי אמורה לפלרטט איתו.

הגבר שילם והחל להתרחק. הרגשתי כאילו יד בלתי נראית נכרכת סביב גרוני. קרוב לוודאי שהייתה זו יד האלוהים, מאחר שגם אם הייתי מצליחה לומר משהו בכלל, זה היה בוודאות מביך ברמה שתהרוס לי את החיים.

"רגע!" ראיין נעץ בי את מרפקו. "חברה שלי רצתה לשאול אותך משהו."

הבחור הסב את ראשו באופן חלקי, והתבונן בי מזווית העין שלו. משהו בהבעה שעל פניו נתן לי את הרושם שהוא ידע בדיוק מה עובר לי בראש. ובגוף שלי.

"לא קלטתי את השם שלך," אמרתי.

ראיתי את ראיין מביט בי בהבעה שאומרת לזה את קודאת פלרטוט? אבל ניסיתי להתעלם ממנו. רק התחלתי להתחמם, בסדר?

"ויליאם," הוא אמר בחיוך זחוח. "שפשוט אקרא לך דובדבן?"
 זה היה נס שלא התעלפתי בזמן שמה שנדמה כמו שלושים ליטרים של דם שצפו היישר אל פניי. הוא ידע שאני בתולה. איכשהו הוא ידע. אולי ישנה איזושהי אגודה חשאית של בחורים שווים, שבמסגרת הפעילות שלה הם מחליפים ביניהם שמות של בתולות מקומיות. או שאולי רק היה צריך להביט בי כדי לקלוט את זה.
 ידעתי שראיין לא יניח לי אם רק אשאל לשמו ולא מעבר לכך,

אז שינסתי מותניים לקראת האתגר וניסיתי לפלרטט. אף שהרגשתי כאילו אני מנסה להתניע מכונית ישנה וחלודה אחרי שהיא עמדה במקומה במשך עשרים וחמש שנה.

"אתה יכול לקרוא לי איך שמתחשק לך," אמרתי. כמעט – כמעט – הנחתי את היד שלי על המותן, כמו איזו קריקטורה של פתיינית חושנית, אבל אפילו אני ידעתי שזה מוגזם. הייתי יכולה כמעט להרגיש את ראיין המתחלחל באימה ומנסה לכבוש את פרץ הצחוק שלו בעודו עומד לידי. תשכחו מהעובדה ששנאתי את הרעיון שידביקו לי את הכינוי דובדבן, כאילו אני איזו נערת ליווי, אבל הדרך שבה העמקתי את קולי כדי לענות לו תמשיך לרדוף אותי למשך שארית חיי.

כעת הוא הסב אליי את כל גופו, והעניק לי את מלוא תשומת ליבו, בעודו מצר אליי את מבטו ומבזיק לעברי חצי חיוך. אם הוא הבחין במבוכה שלי, הוא בהחלט לא הראה זאת. "תיזהרי. יכול להיות שזה בדיוק מה שאעשה."

ראיין ממש הניף את אגרופו בהתלהבות, מה שכלל לא תרם ליכולת הריכוז שלי. "מה אתה אומר?" שאלתי.

אם הצלחתי לתרום משהו לחילופי הדברים הפלרטטניים האלה, הרגע הרסתי הכול באמצעות התגובה הכושלת שלי, אבל נדמה שהוא לא שם לב או לא הוטרד מכך. הוא פשוט עמד שם, נראה שלו להפליא ובשליטה מלאה בעודו גומע אותי במבטו. הוא השליך לתוך פיו חתיכת בייגל והחזיק אותה שם באמצעות שיניו. הוא תחב את הפאי תחת זרועו ואחר כך הרים את אגרטל הנוי הגדוש בפרחים שהצבתי בפניה. הוא הנהן לעברי בידדותיות ופנה ללכת.

"מה, לעזאזל?" שאלתי. המוח שלי ניסה להשלים פערים, אבל הייתי די בטוחה שהוא ניסה לגנוב את הפרחים שלי.

"מצטער," הוא אמר, קולו מעומעם בגלל הבייגל התחוב בין שיניו. "אני גונב דברים. זו בעיה רפואית," לפחות זה מה שחשבתי שהוא אמר.

ואז, בלי לקרוץ או לחייך, הוא פשוט הסתלק.

"וואו," אמר ראיין והחל במחייאת כפיים איטית, שאליה לא הייתה לי שום כוונה להצטרף. "הגבר היפהפה הזה. הוא גנב את הדובדבן שלך וקטף את הפרח המתוק שלך במכה אחת. כבוד."

נשענתי על מרפקיי ושחררתי אוויר שלא ידעתי שהיה אצור בריאותיי. "מבחינה טכנית," אמרתי בחמיצות. "הוא שילם על הדובדבן שלי. אבל את הפרחים הוא בהחלט גנב."

ראיין פלט נחרת צחוק. "בחורה מלוכלכת שכמותך."

חבטתי בזרועו, אבל לא הצלחתי להסתיר את החיך. "אתה פשוט איום ונורא. הכול באשמתך. זה ברור לך, נכון?"

הוא ניגש למקום שממנו ויליאם לקח את הפרחים והרים מה שנראה כמו כרטיס ביקור. "איזה חלק? החלק שבו גרמתי לתור להתחיל איתך, או החלק שבו הוא השאיר לך את המספר שלו?"

"תן לי לראות את זה," אמרתי, בעודי חוטפת ממנו את כרטיס הביקור. "ויליאם צ'יימברסון," קראתי באיטיות. "מנכ"ל גליאון אנטרפרייזס? יצא לך בכלל לשמוע עליהם?"

"גליאון?" ראיין קטף את כרטיס הביקור מבין אצבעותיי. הוא בהה בו, ואחר כך משך בכתפיו. "אני לא יודע מי אלה. אבל אני יודע מה זה מנכ"ל."

"נראה שמדובר בחברה קטנה, אם המנכ"ל מסתובב וגונב פרחים ממאפיות."

"למי אכפת. יכול להיות שהבחור מנכ"ל של דוכן נקניקיות. את לא תקבלי הצעה בוטה יותר ממה שקיבלת הרגע. הוא בקטע."

פלטתי נשיפה בבוז. "אם לא הייתי מכירה אותך, הייתי אומרת שאתה רוצה לצאת איתו."

ראיין פרץ בצחוק. "אני בטוח שיש בחורים שהיו רוצים לצאת איתו. אני רק אומר. את כמו אחות בשבילי, וקלטתי את ההבעה שיש לך לפעמים."

"איזו הבעה?" שאלתי, אף על פי שהיה לי די ברור למה הוא מתכוון.

"כאילו את הילדה במסיכה בחטיבת הביניים ואף אחד מהבנים לא החליף איתך מילה במשך כל הערב?"
"אני באמת כזאת מעוררת רחמים?"

הוא חייך לעברי חיוך עדין. "מעוררת רחמים? לא. אבל אני שונא לראות אותך ככה. תני לבחור הזה הזדמנות. מה הדבר הכי גרוע שיכול לקרות?"

"שאגמור בתוך המקפיא שלו, מבותרת לחתיכות קטנטנות? או שאולי יש לו אוסף פחלצים שהוא רוצה להראות לי?"

ראיין הרים את מבטו ונד בראשו שוב ושוב, כאילו הוא בוחן את האפשרויות שהעליתי. "טוב. תני לי לנסח את השאלה שלי מחדש. מה הדבר הכי טוב שיכול לקרות?"

חייכתי בעליונות. "שיתברר שהוא אופה חובב בארון, ונאפה עוגיות יחד, נאכיל זה את זו בזיגוג עוגיות מהכף, ואז נמרח סירופ שוקולד על כל ה –"

"איכס. אני מקווה שאת לא מתכוונת לשתף אותו בפנטזיה הזאת. או כל אדם אחר, למעשה. אנחנו נצטרך לשנות את השם של החנות ל'האופה הסוטה'."

"זה גם ככה לא משנה. אני לא מתכוונת להתחנן לדייט. יש לך מושג כמה משפיל זה יהיה? יהיה לו מזל אם בכלל אטרח להתקשר אליו."

מספר שעות לאחר מכן, בזמן הפסקת הצוהריים שלי, רכנתי מעל כרטיס הביקור והזנתי בקפידה כל ספרה וספרה לתוך הטלפון שלי. ישבתי בבית הקפה האהוב עליי. העיר ניו יורק הייתה מלאה בכתי קפה, ויש להודות שהסיבה היחידה שבית הקפה הזה היה האהוב עליי, היא שמדי יום הם כותבים על הלוח הודעה חדשה ושנונה: טיפ מהמקצוענים... תפוח ביום לא ירחיק רק את הרופא, הוא ירחיק את כולם, אם רק תזרקו אותו חזק מספיק...

הצמדתי את הטלפון לאוזני והמתנתי. נגסתי בשפתי בזמן

שהתבוננתי ברגלי מקפצת מעלה ומטה, כאילו היא פועלת על טייס אוטומטי. זה היה כל כך מטופש ומשפיל, בדיוק כפי שחשבתי. ניסיתי לא להתמקד בזה. חשבתי על מספר הפעמים שפנטזתי על איזושהי גרסה של קו העלילה המתמש בחיים שלי – רק ללא החלק שבו הוא גנב את הפרחים שלי. הרגשתי שאני חייבת לעצמי לכל הפחות לנסות.

"גליאון אנטרפרייזס", ענתה אישה שנשמעה על סף פיהוק. חשבתי שאני ממש יכולה לשמוע את הזלזול בקול שלה. זה היה מרשים כמעט.

"אפשר לדבר עם ויליאם?" שאלתי. ניסיתי להישמע בטוחה בעצמי, אבל נכשלתי כישלון חרוץ.

"ויליאם... תצטרכי לדייק קצת יותר. שם משפחה?"

"המנכ"ל", אמרתי. "ויליאם צ'יימברסון."

שתיקה.

"את רוצה שאעביר אותך לויליאם צ'יימברסון?"

"כן", אמרתי, והפעם הצלחתי להפגין מעט יותר ביטחון. "הוא

השאיר לי את כרטיס הביקור שלו."

"הממ... הבנתי", היא אמרה. "הוא השאיר לך את כרטיס הביקור

שלו, אה? כנראה את ממש מיוחדת."

לא הצלחתי לעכל את מידת החוצפה של האישה הזאת. מובן

שחברת גליאון אנטרפרייזס היא לא איזה דוכן נקניקיות רעוע כמו

שאמרנו בצחוק, אחרת לא הייתה לו מזכירה, ובכל זאת, היא הייתה

צריכה לרדת מהעץ שעליו היא טיפסה. "איך את יודעת שאני לא

איזו אשת עסקים חשובה? ומה אם התקשרתי כדי לסגור עסקה בשווי

מיליון דולר?" הלב שלי החל להלום בעוצמה, ולחיי היו סמוקות

מכעס על האי-צדק שחוויתי. האישה החצופה הזאת גרמה לי לרצות

להרביץ למשהו. איפה היה ספר הלימוד הישן והמטופש שלי כשהייתי

זקוקה לו?

שתיקה נוספת.

"את אשת עסקים חשובה?"

"לא, אבל זו לא הנקודה –"

"לא. את לא. כי זה המספר שוויליאם נותן לנשים שהוא רוצה להרשים. אני אעביר אותך למצב המתנה, אומר לו שהתקשרת, ואז הוא יאמר לי לנתק לך. הוא אוהב להכריח בחורות אומללות כמוך לעבוד קשה," היא נאנחה. "תמתיני."

מעברו השני של הקו נשמע צליל נקישה, ואז החלה להתנגן מוזיקת מעליות מעצבנת. בעודי ממתינה, תופפתי בכף רגלי ובהיתי בחלל הריק. כמעט התפתיתי לבקש מראיין לגבות אותי בזמן שאצעד למשרדים של גליאון אנטרפרייזס, שרק אלוהים יודע איפה הם ממוקמים, ואמצא את האישה הזאת. אולי היא משתמשת בטלפון חוטי בסגנון של פעם, ואוכל לחנוק אותה באמצעות החוט. ואז אני אטפל בויליאם ואעניש אותו על המשחקים שלו באמצעות משקולת נייר. נאנחתי בכבוד. לא כאמת התכוונתי לחנוק אותה או להרכיב לוויליאם. אבל בדבר אחד לא היה לי צל של ספק: אם הוא לא יענה לשיחה שלי, אין לי שום כוונה להמשיך לרדוף אחריו. העובדה שהסכמתי ליזום את השיחה הזאת כבר גרמה לי למחול על כבודי במידה מספקת, תודה רבה.

המוזיקה פסקה ומעברו השני של הקו נשמע צליל נקישה.

"דובדבן?" הקול נשמע עמוק. הקול שלו.

"כן," אמרתי בקול מתנשם. לא הייתי גאה בקצב המסחרר שבו פעם ליבי, וגאוה הייתה חלק בלתי נפרד ממני. הוא התכוון לנתק לי בפנים, כאמת? התכווצתי ברתיעה והנדתי בראשי. "לא, זאת אומרת. אני זו שנתנה לך את פאי הדובדבנים, כן. אבל קוראים לי היילי."

"ובכן, היילי. אני עסוק בטירוף היום. יש לי פגישות שאני צריך להעביר בשינה. שיחות טלפון לסנן. את יודעת, דברים של מנכ"לים. אם את כל כך רוצה לדבר איתי, את יכולה לבוא לנשף המסכות שאנחנו עורכים הערב כדי לקדם יציאה של סרט לאקרנים. תאמרי לחבר'ה בכניסה שקוראים לך דובדבן, והם יכניסו אותך. אה, ואני

מחזיק את הפרחים שלך ככני ערוכה. אם את רוצה אותם, אני מציע שתראי את הפרצוף שלך הערב."

גמגמתי מספר הברות חסרות משמעות, אבל הוא ניתק לי בפרצוף לפני שהספקתי לומר משהו. בהיתי בטלפון כאילו הוא הצמיח לפתע קרניים. הבחור בלתי נסבל, והוא ידע זאת. הוא גם ידע שהוא נראה טוב בצורה כל כך מוגזמת, שהוא יכול לחמוק מזה ללא עונש. בקושי. ממש בקושי. ככל שהיום המשיך להתקדם, המחשבה על ללכת למסיבה הוסיפה לפלס את דרכה לתוך המוח שלי והחלה להכות בו שורשים. לא שיתפתי את ראיין בלבטים שלי, מפני שידעתי שהוא ינסה לשכנע אותי ללכת. אפילו לא הייתי צריכה לספר לו כדי לדעת שהוא יתחנן בפניי שאלך למסיבה. ממש הרגע התלוננתי על כך שהחיים שלי חולפים על פניי במהירות, לא? חוץ מזה, מי אמר שאני בכלל צריכה לחפש את ויליאם במסיבה? אולי אוכל פשוט לעטות מסכה מטופשת ושמלה צבעונית וליהנות מהערב. לשם שינוי, התפתיתי לעשות משהו ספונטני, ואולי אפילו קצת מסוכן. התפתיתי ללכת למסיבה.

ויליאם

היה במשרד שלי מקום שעליו אף אחד לא ידע, אפילו לא אחי התאום, שחלק איתי את תואר המנכ"ל ושאהב לחשוב שהוא יודע הכול. מצטער, ברוסי, אבל הסוד הזה היה כל כולו שלי. ניגשתי אל מדף הספרים הסמוך לשולחן, שנראה יקר להפליא, וחסר לו שהוא לא היה נראה ככה. שילמתי לאיזו בחורה צרפתייה הון קטן כדי שתעצב את המשרד. אני לא זוכר את הפרטים במדויק, אבל אני חושב שההוראות שלי היו משהו בסגנון של, 'אם ברגע שנכנסים לפה אנשים הם לא מחרבנים במכנסיים מתוך יראת כבוד, לא עשית עבודה מספיק טובה'. למרבה המזל, הבחורה עשתה עבודה מצוינת.

לו הקירות במשרד שלי היו יכולים לדבר, הם לא היו פוצים פה, מפני שהם היו יודעים שהם יותר מדי טובים מכדי לדבר איתכם. המשרד שלי היה מושלם עד כדי כך.

מעולם לא קראתי אפילו ספר אחד מכל הספרים שעל מדף הספרים העצום, שכלל אפילו את אחד מהסולמות האלה שאפשר להחליק על גלגלים כדי להגיע למדפים הגבוהים ביותר. זו הייתה בקשה מיוחדת

מצדידי, וייתכן שכאשר הווילונות היו מוסטים לפעמים הייתי אוהב לבדוק עד לאן הסולם יחליק אם ארוץ ואקפוץ עליו.

הרמתי משקולת נייר מזכוכית בצורת גלובוס והנחתי אותה על מדף הספרים. בתחתית משקולת הנייר היה מגנט שהפעיל מנגנון מאחורי הדלת. המתנתי בזמן שסדרה של צלילי נקישה מתכתיים כבדים ומספקים להפליא נשמעה באוזניי, ואז הדלת נפתחה. כן. הייתה לי מאורת נבל סודית משלי, ממש בתוך המשרד שלי.

היא הייתה מדהימה ממש כמו שראיתי אותה בעיני רוחי. אהבתי לחשוב על החדר הסודי בתור חדר השלל שלי. לא היה מדובר בחלל עצום. זו הייתה מגבלה מצערת, אך כזאת שאפשרה לי לעשות את זה מתחת לאף של אחי. אם היה מדובר בפרויקט גדול מדי, שהיה גוזל יותר מדי שטח מהמשרד שלי, הוא היה עולה על זה תכף ומייד. אסור היה שכרוס יגלה אי פעם את המקום הזה, מפני שבחדר השלל שלי היה אזור שהוקדש במיוחד לדברים שגנבתי מהנאד הנפוח הטורדני-כפייטי שכינה את עצמו אחי. עיצבתי את המרחב כמו גלריה לאומנות, כולל כנים משיש ותיבות תצוגה מזכוכית. הפריט האהוב עליי היה הבננה הצהובה להפליא שניצבה במרכז החדר. לא תאמינו, אבל ממש שילמתי לכימאי שיפתח ציפוי לכה שקוף שישמר את הבננה. עדיין היה אפשר לראות את השם של אחי כתוב עליה באותיות גדולות ושחורות שנכתבו בטוש. "ברוס".

ליטפתי בחיבה את תיבת התצוגה וחייכתי בשביעות רצון. כן. בהחלט עמדו לרשותי יותר מדי זמן וכסף. לא, לא הרגשתי רע לגבי זה. כן, הייתה לי בעיה קלה בנוגע לגניבת חפצים. לא, לא תכננתי להשתנות. האבחנה הרשמית היא קלפטומניה, אם אתם רוצים להתקטנן. אהבתי לקחתי דברים. זה התחיל כשברוס ואני היינו ילדים עניים, והמצב הצדיק זאת. בסופו של דבר הבנתי שאני גונב דברים פשוט כי אני אוהב את זה, ולא מפני שהיינו זקוקים לכסף. תמיד הייתי צריך למצוא מקומות להטמנת הפרסים הקטנים והמוזרים שלי, וחדר השלל היה פסגת היצירה. שמרתי שם את

הדברים הכי טובים. הבננה של ברוס הייתה היהלום שבכתר, אבל הייתה לי גם מגבת שהוא שמר לעצמו בצד כדי לא למרוח זיעה ברחבי המכונית שלו לאחר משחק סקווש. שפתיי התעקלו בחיוך בכל פעם שנזכרתי עד כמה הוא רתח מזעם כשהוא לא הצליח למצוא אותה. היה ברשותי זוג משקפי שמש שלו, ותצוגה ממוסגרת של גרביים יחידות שגנבתי מהשידה שלו. וידאתי שכל גרב היא חלק מזוג. למען האמת גניבת הגרביים עוררה בי רגשות אשם. הייתי די בטוח שברוס חווה אורגזמה בכל פעם שהיום שלו היה מתנהל בהתאם לתוכניותיו, וידעתי שהמחשבה על זוג גרביים חסר ככל הנראה עשתה לבחור האומלל קצר במוח.

נו, טוב. זה הועיל לו. הגחתי לאוויר העולם דקה ושבע שניות לפניו, מה שהעניק לי את האחריות השמורה לאח הגדול יותר, ופירוש הדבר שהייתי חייב להציק לו. יש אחים שאולי היו מתארים זאת כעבודה של ממש, אבל אם הצלחת למצוא עבודה שאתה אוהב, פירוש הדבר שלא עבדת ולו יום אחד בחייך, לא ככה? היו לי מהדקקים שלקחתי מרחבי המשרד, בעיקר מאנשים שעצבנו אותי. היו לי עטים שגנבתי ממלצרות חצופות, ואפילו סיכה עם הכיתוב "אני ממחזר" שאיזה שמוק ענד על תיק הגב שלו – ברצינות, מכל הדברים שאפשר להתרברב בהם. אתה ממחזר? כמעט התפתיתי להשליך את הסיכה לפח האשפה, רק לשם האירוניה, אבל בסופו של דבר הצורך שלי לשמור אותה ניצח אותי. הייתי בדרך לגבי הדברים ששמרתי באוסף שלי. לפעמים הייתי גונב משהו מתוך גחמה, ואז פשוט זורק אותו. אם הייתי מרגיש הרפתקני, הייתי מנסה לבצע גניבה הפוכה, שזה בעיקרון אומר להפקיד חפץ בבעלותו של אדם אחר בלי שהוא יהיה מודע לכך. התבוננתי בתוספת החדשה ביותר לאוסף. אגרטל הפרחים מהמאפייה שהרמתי הבוקר. הנחתי אותו על אחד מכני השיש, ליד הקיר האחורי.

בזמן שהתבוננתי באגרטל, עיניי הצטמצמו ושקעתי במחשבות. את כל שאר החפצים פה לקחתי מפני שבדרך כזאת או אחרת, הבעלים

שלהם עצבנו אותי. אולי זה היה ניסיוני העקר לאזן את היקום, או משהו כזה, או שאולי פשוט נהניתי לעצבן אנשים שהרוויחו את זה ביושר. הסיפור עם האגרטל, לעומת זאת, היה שונה.

דוברבן לא עצבנה אותי. להפך, דווקא חיבבתי אותה. היא שידרה אנרגיה כזאת של ספרנית תוססת, עצורה ועם יצר מיני נמוך מאחרים, שבהחלט עשה לי חשק להכיר אותה לעומק – בכל המובנים. היא גם הייתה שווה, נקודה נוספת לזכותה, וגם לא שווה מהסוג המשעמם. משכתי את השוות מהסוג המשעמם כמו שסטארבקס מושכים בחורות במכנסי יוגה. כמו צבא של ברכיות עם ישבנים שעברו מקצה שיפורים בחדר הכושר ופנים שמעולם לא נחשפו לטיפת שמש, אלא אם כן זה נעשה מאחורי קרם הגנה עם מקדם הגנה מאתיים. לרובן היה תחביב אחד: הן עצמן. הן טיפלו בעצמן וטיפחו את הגוף שלהן כאילו מדובר בעבודה במשרה מלאה, ומבחינתי זה היה בסדר גמור, כל עוד שמרתי מהן על מרחק. פעם ניסיתי לצאת עם כמה בחורות כאלה. אבל כולן היו אותו הדבר.

משעממות. צפויות. שטחיות.

הבחורה האופה, לעומת זאת. היא בחורה מהסוג שמעורר את סקרנותי. קלטתי בפנים שלה את המאבק הפנימי שהתחולל בתוכה. היא אהבה את מה שראתה, אבל היא הייתה חכמה מספיק לקלוט שאני שמוק. במילים אחרות, היא הייתה אתגר. ותמיד אהבתי אתגר טוב.

הרגשתי שהשארית כרטיס הביקור שלי הייתה צעד קצת נואש. בדרך כלל העדפתי לתת לנשים לבוא אליי, אבל היה בה משהו שעורר בי דחף לעשות את הצעד הנוסף, מאחר שלא הייתי כל כך בטוח שהיא תנסה למצוא אותי אם לא אתן לה דחיפה בכיוון הנכון. זה היה משהו שחיבבתי בה. אפילו הפרתי את הנוהל הקבוע, שכלל יחס קר מצד המזכירה, והחלטתי לענות לשיחה שלה.

בסופו של דבר אפילו לא הייתי בטוח שהיא תחליט להגיע למסיבה הלילה. זה היה תלוי אך ורק בה. כן, ידעתי היכן למצוא

הדובדבן שלה

אותה, ואם תחושת הבטן שלי לגביה הייתה מדויקת, הפרחים לא היו הדבר האחרון שרציתי לקחת ממנה. היה משהו נוסף שיהיה הדובדבן שבקצפת – או בין הרגליים שלה, אם אתם רוצים לרדת לפרטים מדויקים יותר.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן